

ÚTRAVALÓ

Nincs más dolgom, mint reggel felvennem terhemet, amit cipelnem kell. Nem számít, hogy szükséges teher-e, csak az út végén fog kiderülni, hogy mire volt szükségem, és mi az, amit akár el is dobhattam volna. Egy a fontos: engedelmesen vigyem, hiszen e csomagban van mindenem. Nem úszhatom meg fájdalom nélkül, a teher több, mint amit egy ember könnyedén el tud vinni, de megpihenhetek bármikor, ha akarok. Ilyenkor ledobhatom zsákomat, örülhetek a szabadságnak, a napfénynek vagy éppen az árnyéknak, a friss levegőnek. A menedéknek. A pataknak. De újra és újra fel kell vennem a csomagot. Meg is vizsgálhatom persze bármikor a tartalmát. Átpackolhatom. Eltűnődhetek rajta, hogy vajon szükségem van e minderre? És el is dobhatok bármit, vállalva, hogy később hiányozni fog.

Az úton találkozom más zarándokokkal is. Mindegyik terhet cipel, senki zsákját nem vihetem helyette, ahogyan nekem sem segít senki cipelni. De meg kell állnom, ha könnyes arcot látok, ha sebesült állattal vagy emberrel találkozom, mert egy úton haladunk. Ki lassabban, ki gyorsabban, ki a könnyebb, ki a nehezebb utat választva. Csupán örülhetek, ha egy hosszú magányos útszakasz után mellém szegődik valaki, de ezt nem várhatom el. Hálás lehetek, hogy bizonyos ideig van kivel megosztanom örömeimet, bánatomat, van kivel beszélgetni, vagy akár nagyokat hallgatni. Együtt ébredni reggel, jó éjszakát kívánni este. De mindvégig tudva azt, hogy egy nap elválunk egymástól. Mert neki más a tempója, máskor fárad el, más a motivációja és tanulnivalója az úton, még ha esetleg nem is tud róla. Más a terve. Ezért egy nap megelőz majd, vagy lemarad mögöttem. El kell engednem ilyenkor, megköszönve az együtt töltött időt, és remélve, hogy majd a végén találkozunk, hiszen egy biztos: mindketten ugyanoda tartunk.

És menni, csak menni tovább. Nem nézni hátra, mert a nyíl, az útjelző mindig előttem van, és ha szem elől tévesztem, jókora kerülőúttal kell megfizetnem érte, ami nem haszontalan, csak éppen fárasztóbb. Sehol nem rendezkedhetek be hosszú távra, mert tovább kell mennem. Ha felhalmozok, cipelnem kell az úton, mígnem odaadom valakinek, ezzel is megkönnyebbülve. Amire valóban szükségem van, elfér a zsákomban.

Minden nap egy új lehetőség arra, hogy szolgáljak és jobb ember legyek. És ha valóban előre haladok, biztos lehetek benne, hogy minden méter közelebb visz a célhoz, ahol majd végleg letehetem a terhemet és talán rég nem látott társaimmal is találkozhatom.

De ezt nem tudhatom, mert messze még az út vége.

Buen Camino, Jó Utat!

